

да си вземе дрехата. Стигнало въ мъкътъ малко отъмъстенъ. Подигъ гората при камъка. Гледа — ка-

нало го и подъ него видѣло гърне съ жълтици. Облѣкло си момчето дрехата, погледнало гърнето и си рекло: —

„Тия пари сж крадени. Не искамъ да ги взема. Ще ги хвърля въ рѣката.“

Момчето взело гърнето, отишло при рѣката и хвърлило жълтицитѣ. Но една жълтица паднала отъ гърнето и се търкунала въ краката на момчето. То я взело и рекло:

— Само тая жълтица е благословена, затова се отдѣля отъ другитѣ. Ще я взема, да ми носи щастие.

Момчето скрило жълтицата въ джѣбъ и си тръгнало. Стигнало вжъщи, показало жълтицата на майка си и рекло:

— Мамо, подъ камъка намѣрихъ гърне съ жълтици. Помислихъ, че паритѣ сж крадени и ги хвърлихъ въ дълбоката рѣка. Само тая жълтица падна отъ гърнето. Отдѣли се отъ краденитѣ, затова само нея прибрахъ. Тя е благословена жълтица. Ще ми носи щастие.

Ядосала се майка му и викнала:

— Изпустналь си

